

РЕШЕНИЕ

№ 908

гр. Русе, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда М. Александрова

при участието на секретаря Борянка Г. Тончева
като разгледа докладваното от Надежда М. Александрова Гражданско дело
№ 20224520101244 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл. 215, вр. чл. 31, ал. 1 от НСКСЧ и чл. 224, ал. 1 от КТ от КР. Ж. АТ. против П. ЛОГИСТИК ЕООД.

Ищецът твърди, че с П. ЛОГИСТИК ЕООД, на 09.11.2020 год. било учредено безсрочно трудово правоотношение, на пълно работно време, на длъжност *****, при трудово възнаграждение -620 лева.

Трудовото правоотношение било прекратено на 07.10.2021 год. със Заповед № 003/30.07.2021 год.

Със Заповед № 10/17.06.2021 год. за времето от 17.06.2021 год. до 28.07.2021 год. бил командирован, като му били изплатени дневни- 984 евро (за 41 дни х 24 евро на ден). Съгласно Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина минималният размер на дневните пари, според ищеца е 27 евро/ден.

Отделно от това работодателят дължал и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 15 дни.

Моли да бъде осъден ответника да му заплати обезщетение при командироване съгласно Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина за в размер на 240.27 лева и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 15 дни – 487.50 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от завеждане на делото до окончателното им изплащане и направените по делото разноски.

Ответникът оспорва предявените искиове. Заявява, че не дължи командировъчни пари над заплатения размер от 24 евро дневно, тъй като наредбата предвижда размер „до“ 27 евро

дневно, което свое задължение той е изпълнил и каквито командировъчни пари е заплащала и до момента на ищеца, както и на другите шофьори.

Ответникът прави възражение за прихващане с надплатени, според него авансови суми.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Страните по делото са били в трудово правоотношение по силата на сключен между тях безсрочен трудов договор на 09.11.2020 г., като е уговорен срок на изпитване 6 месеца, съгласно който ищецът приема да изпълнява длъжността „шофьор, лекотоварен автомобил“ на пълно работно време, при трудово възнаграждение 620,00 лева, с периодичност на изплащане месечно и с допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит 0,6 % за всяка година трудов стаж на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия.

Трудовото правоотношение между страните е прекратено със Заповед № 003/30.07.2021 г., надлежно връчена на 07.10.2021 г.

Страните не спорят, че за периода на командироването, съгласно Заповед № 10/17.06.2021 год. за времето от 17.06.2021 год. до 28.07.2021 год. ищецът е командирован, като са му изплатени дневни- 984 евро (за 41 дни x 24 евро на ден). Ищецът счита, че му се дължат по 27 евро на ден, а ответникът възразява, че това е максималният, посочен в Приложение № 3 към чл. 31, ал. 3 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина размер. Ищецът претендира разликата от 123 евро с легова равностойност 240.57 лева.

Съдът намира тази претенция на ищеца за основателна по следните съображения.

Условията и редът за командироване в чужбина, както и размерите на командировъчните пари (пътни, дневни, квартирни и други разходи) са регламентирани с Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина (НСКСЧ)(обн. ДВ бр. 50/2004 г., посл.изм. ДВ бр. 57/2015 г.). Съгласно чл. 31, ал. 1 от наредбата персоналет на сухоземните транспортни средства получава командировъчни пари на ден за времето на изпълнение на международни рейсове съгласно индивидуалните ставки, определени в Приложение № 3, където за шофьорите при автомобилни превози са определени командировъчни пари на ден в размери **до: 27 евро** при единична езда и 21 евро при двойна езда, включително квартирни пари. В ал. 6 на чл. 31 от НСКСЧ е регламентирано, че ръководителите на предприятия могат да определят размери на командировъчните пари, различни от определените в Приложения № 3, 3а, 3б и 3в в зависимост от експлоатационни и технологични условия на работа и организация на международните рейсове. Единната ставка се прилага за шофьорите при автомобилните превози и се обвързва с пропътуваните километри и други специфични показатели въз основа на заповед на ръководителя на ведомството или предприятието (чл. 32, ал. 1 от НСКСЧ). Според решение № 753 от 29.03.2011 г. на ВКС, издадените на основание чл. 215 от КТ наредби на Министерски съвет

могат да определят само минимален размер на обезщетенията при командироване, съответно при определяне на размера на тези обезщетения работодателят не може да фиксира под предвидения в наредбите размер.

Доколкото в издадения по прилагане на чл.215 от КТ подзаконов акт е предвидено друго, този акт не се прилага като противоречащ на нормативен акт от по- висок ранг. Така изведеното тълкуване последователно продължава разрешенията, дадени в решения на ВКС № 1083 от 26.09.2006 г. по гр.д.№ 2903/ 2003 г., III г.о., № 1088 от 23.06.2006 г. по гр.д.№ 2922/ 2003 г., III г.о., № 1046 от 04.07.2006 г. по гр.д.№ 2874/ 2003 г. на III г.о., № 1047 от 23.06.2006 г. по гр.д.№ 2875/ 2003 г. на II г.о. Във всички тези решения изрично се приема, че издадените на основание чл.215 от КТ наредби на МС могат да определят само минимален размер на обезщетенията при командироване, съответно при определяне на размерът на тези обезщетения работодателят не може да ги фиксира под предвидения в наредбите размер. Същите са издадени при действието на отменената НКСЧ, но и при действащата към настоящия момент правна уредба не може да бъде прието нещо различно. Законодателят е делегирал на Министерски съвет правото да определя минимални размери на командировъчните обезщетения и е постулирал, че е допустимо да се определят по-големи размери по реда на колективното или индивидуалното трудово договаряне (чл.228 ал.2 от КТ). По аргумент за противното, по-малки размери на обезщетенията не могат да се уговарят в колективен или индивидуален трудов договор, а още по-малко е допустимо Министерски съвет да предостави на работодателите възможност едностранно да определят такива по- малки размери. Това противоречи на принципа на равнопоставеност на страните по трудовото правоотношение и няма логически основания да се мисли, че законодателят е имал намерение да делегира на изпълнителната власт правото да овластява една от страните по това правоотношение с едностранни действия да определя размерът на обезщетенията, които самата тази страна дължи.

Според заключението на приетата по делото съдебно- икономическа експертиза за периода на трудовото правоотношение ищецът е имал право на 15 работни дни платен годишен отпуск, като три от тях е използвал в периода от 29.12.2020 г. до 31.12.2020 г. и са му заплатени. При прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца, работодателят начислява обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за 12 дни неизползван платен годишен отпуск в размер на 360.00 лева /брутен размер/, изчислено по реда на чл. 177 от КТ и начислено в разчетно- платежна ведомост за юли 2021 г. Нетният размер на обезщетението е 324.00 лева. През този месец нетното възнаграждение е 812.87 лева с включено обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ в размер на 324.00 лева нетен размер. След проверка на банкови извлечения, предоставени от счетоводството на ответника, вещото лице установява, че работодателят е превеждал периодично суми по разплащателната сметка на ищеца, с основание на банковия превод „аванс по заплата“, като за юли преведената сума е в размер на 650.15 лева, което е със 162.72 лева по- малко от дължимото нетно възнаграждение за юли 2021 г., когато е начислено обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ.

Ответникът прави възражение за прихващане с надплатен аванс през месец юни 2021

год., когато вместо дължимото начислено възнаграждение 512.14 лева му е преведена сумата 936.10 лева, т.е. с 423.96 лева повече. В разплащателните ведомости за юни и юли обаче не е начисляван аванс и съдът приема, че не може да извърши такова прихващане, тъй като липсва съгласие на работника, съгласно чл. 272, ал. 1 от КТ. Нещо повече- според вещото лице за всички преведени суми по банков път по сметка на ищеца, работодателят е вписвал основание „аванс по заплата“ и нито един път „заплата“ или „командировъчни“. За целия период на трудовото правоотношение нетното трудово възнаграждение и командировъчните пари са на обща стойност 12 211.02 лева, от които:

-3855.71 лева- нетно трудово възнаграждение, платено по банков път и

-8355.31 лева- командировъчни пари.

По сметка на ищеца ответникът е превел общо 7524.99 лева, които са с 4686.99 лева по- малко от начислените, което означава, че на ищеца са плащани командировъчни в брой, за което ответникът не е представил документи. При това положение съдът приема, че счетоводството на ответника е водено нередовно и поради това не може да се ползват с доказателствена сила счетоводните му записвания, а искът за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е основателен за сумата 162.72 лева.

Ищецът е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400.00 лева. Съобразно уважената част на исковете и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК същият има право на сумата 221.57 лева.

Ответникът е направил разноски за адвокатско възнаграждение и възнаграждения на вещото лице в размер на 600.00 лева. Неоснователно е възражението на ищеца за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение. На основание чл. 7, ал. 2, т. 1 и чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то се определя според вида и броя на предявените искове, за всеки от тях поотделно. В случай исковете са два, и двата са с определен интерес и минималният хонорар е 600.00 лева. Ответникът е платил 500.00 лева. Следователно съобразно отхвърлената част на исковете и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК същият има право на сумата 267.65 лева. След компенсация на насрещните вземания за разноски в полза на ответника следва да се присъди сумата 46.08 лева.

С оглед уважената част на предявените искове и на основание чл. 78, ал. 6, вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК в тежест на ответника са дължимите държавни такси в общ размер на 100.00 лева.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. ЛОГИСТИК ЕООД, ЕИК 206240997 със седалище и адрес на управление

в гр. Русе, ул. П* № 100, вх. 1, ет. 15, законен представител: ИВ. В. П., пълномощник: адвокат Г. М. Г. от АК- Русе да заплати на КР. Ж. АТ., ЕГН *****, адрес: гр. К*, обл. Б*, ул. Ц*Ц* № 20, пълномощник: адвокат Т. П. ТР. от АК- Б* сумата **240.57 лева**, представляваща командировъчни пари за времето от 17.06.2021 год. до 28.07.2021 год., както и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на **162.72 лева**, ведно със законната лихва от предявяване на иска- 15.11.2021 год. до изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за неплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск над тази сума до предявената 487.50 лева.

ОСЪЖДА КР. Ж. АТ., ЕГН *****, да заплати на П. ЛОГИСТИК ЕООД, ЕИК 206240997 със седалище и адрес на управление в гр. Русе, ул. П* № 100, вх. 1, ет. 15, законен представител: ИВ. В. П. сумата **46.08 лева**, представляваща съдебно- деловодни разноси по компенсация.

ОСЪЖДА П. ЛОГИСТИК ЕООД, ЕИК 206240997 със седалище и адрес на управление в гр. Русе, ул. П* № 100, вх. 1, ет. 15, законен представител: ИВ. В. П. да заплати по сметка на Районен съд – Русе сумата **100.00 лева** – държавна такса.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Русенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Банкова сметка на ищеца: BG48STSA93000006712014 в БАНКА ДСК АД, клон К*.

Съдия при Районен съд – Русе: _____